

Maymun Hakim

Uzun yıllar önce, daha hayvanların çoğunun özgürce ortalıkta gezindikleri ve sadece onlardan bir kaçının insanların evlerinde yaşadıkları zamanlarda, bir Alimin evinde bir kedi ve bir köpek yaşardı.

Günlerden bir gün bu Alime bir dostu, taze mi taze bir pasta hediye etmişti.

Bir kaç saatliğine evden ayrılması gerektiği için Alim, çıkmadan önce pastayı, evdeki kedi ve köpekten korumak için, duvarda çakılı olan rafa koydu.

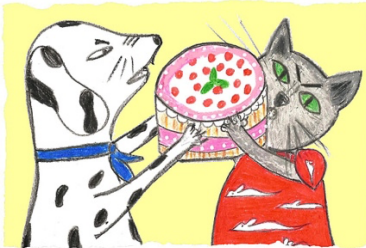

Evin kedisi, Alim evden ayrılırken onu dikkatlice gözetlemiş ve Alim daha henüz kapıyı kapatmadan,

pencerenin önündeki hasır koltuğa sıçramış, oradan masaya ve oradan da yaman bir hareketle duvardaki rafa atlamıştı.

Fakat, rafı zorla yerinde tutan çivi, kedinin bu kuvvetli atlayışına dayanamadı. Büyük bir gümbürtü ile raf, kedi ve üzerindeki pastayla birlikte yere düştü.

Köpek uykulu bir halde güneşin altında keyif yaparak, sahibinin gelmesini bekliyordu.

Bu ani patırtıdan sonra korkuyla yerinden sıçrayarak hızla gürültünün geldiği yere koştu.

Kedinin pençelerindeki hoş kokulu pastayı görünce, onu elinden kapmak için o yanadoğru atıldı.

Fakat kedi öfkeyle tıslayarak köpeğin burnuna bir tırmık attı.

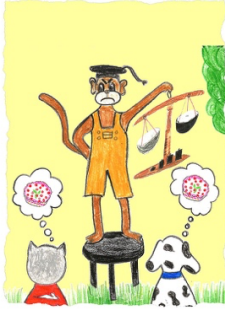
Köpek uluyarak ağlamaya başladı.

Bahçe duvarına bir akrobat gibi tırmanan maymun, merakla pencereden içerde olan biteni izliyordu.

“Böyle güzel bir havada siz ikiniz neyin kavgasını ediyorsunuz?” diye sordu eğlenerek. Köpek öfkeyle „Şu işe yaramaz, hırsız kedi sahibimize gelen pastayı aşırılmak istedi“ diye havladı. „Sana ne oluyor?“ diye miyavladı kedi öfkeyle. „Sen miskin miskin güneşte uyuklarken, asıl zahmeti ben çektim, pasta benim hakkım!”

"Seni utanmaz, bencil canavar“ diye hırladı köpek, „o pastayı tek başına yiyebileceğini mi sanıyorsun sen? Bu pasta sahibimizin pastası, onda benim de hakkım var.“

„Kesin kavgayı!“ dedi maymun. „İkinize de yetecek kadar büyük değil mi pasta? Şu masanın üzerinde bir terazi var. Size bu pastayı iki eşit parçaya böleceğim.“

Kedi ve köpek maymunun bu kararını kabul ettiler.

Heyecanla, maymunun pastayı nasıl iki parçaya böldüğünü ve parçaların birini terazinin bir kefesine, diğerini de öteki kefeye nasıl koyduğunu izlediler. Terazinin bir kefesini lop diye aşağıya indirdi.

Maymun yüzünde ciddi bir ifadeyle „Bu parça muhtemelen çok ağır“ deyip, ondan bir kaç parça kopartıp keyifle ağzına attı.

Köpek ve kedi sabırsızlıkla kefenin nasıl yeniden yükseldiğini izlediler. „Artık yeter“ diye seslendi köpek.

„Hayır!“ dedi maymun sertçe. „Pastanın bu parçası halâ çok ağır. İnsanlar arkamdan adaletsiz bir hakim dememeli“ Bu sözlerin ardından pastadan bir parça daha kopartıp ağzına attı.

Ama bu kez de çok fazla kopartmıştı ve şimdi de kefe yavaşça alçalmaya başladı.

Maymun anlaşılması güç birşeyler mırıldanıp, diğer kefedeki pastadan minik minik parçalar kopartmaya ve onları afiyetle yemeye başladı, ta ki her iki kefe de aynı hizaya gelene dek.

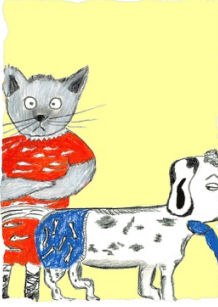

Son anda yine büyükçe bir parça koparttı ve böylece kefe yine dengesini kaybetti. Şimdi bu işe en başından başlaması gerekiyordu.

Kefelerden biri tamamen boşalana ve diğerinde ise pastadan sadece minik bir parça kalana dek bu işleme devam etti.

O esnada sinirlendi ve köpek ve kediyi azarlamaya başladı: „Böyle önemsiz bir şeyden ötürü dalaşıp, beni de size hakem olmam için mi rahatsız ediyorsunuz? Bundan utanmalısınız! Artık buraya barışın hakim olması için, kalan son parçayı da kendim yiyeceğim." Kalan son parçayı da ağzına atarak, pencereden sıvıştı maymun. Köpek ve kedi şaşkınlık içinde onun ardından bakakaldılar.

„Al işte yaptığını beğendin mi?" diye tısladı kedi. „Neden bu kadar cimri davrandın ki?" diye hırladı köpek ve yavaş yavaş güneşteki yerine döndü.

„Artık kimselere güvenilmiyor“ diye homurdanıp, yeniden uykuya daldı.

Son